

Η ισχυροποίηση των δεσμών των μελών της Εκκλησίας ως μέσο αντιμετώπισης της επιθετικής συμπεριφοράς! (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/2afANku>]

Όσο λοιπόν, περισσότερες δράσεις προσφέρονται για τα παιδιά από τους ποιμένες στα πλαίσια της ενοριακής ζωής, τόσο περισσότερο επιτυχής θα καταστεί η προσπάθεια απόσπασής τους από τις οθόνες της τηλεόρασης. Αν οι ανεπαρκώς ανεπτυγμένες κοινωνικές και επικοινωνιακές δεξιότητες του παιδιού εγκλωβίζουν τις δημιουργικές τους δυνάμεις και συσσωρεύουν έλλειμμα έκφρασης στις ευαίσθητες ψυχές τους, τότε η διοργάνωση πληθώρας δραστηριοτήτων εντός της ενοριακής ζωής θα επανενεργοποιήσει αυτές τις δυνάμεις.

Η διοργάνωση διαγωνισμών μεταξύ των ενοριών, εκθέσεων βιβλίου, εκδρομών προσκυνηματικού και ψυχαγωγικού περιεχομένου, το ανέβασμα μιας ποιοτικής θεατρικής παράστασης ή η διαμόρφωση ενός ευρύτερου δικτύου μεταξύ των ενοριών, όπου οι νέοι θα επικοινωνούν, θα ανταλλάσσουν προβληματισμούς, θα καταθέτουν την άποψη τους για σύγχρονα προβλήματα που τους αφορούν, θα ψυχαγωγούνται, θα μετέχουν με διάφορους άλλους τρόπους στο πολιτιστικό γίγνεσθαι της εποχής τους, θα εκδίδουν κάποιο περιοδικό ή ό, τι άλλο προς αυτήν την κατεύθυνση, ενδέχεται να διαμορφώσει κάποια αυθεντικά κοινωνικά ερεθίσματα, τα οποία ίσως ακυρώσουν σε κάποιο βαθμό τις μονοδιάστατες επιδράσεις της τηλεόρασης. Η κοινωνική συναναστροφή που επιτρέπεται μετά τη Θεία Λειτουργία της Κυριακής μπορεί να ισχυροποιήσει τους δεσμούς μεταξύ των νέων μελών της Εκκλησίας, τα οποία αντί να τρέχουν σε κάποιο internet café της γειτονιάς τους, για να χαθούν ώρες ατελείωτες στον κυκεώνα του διαδικτύου, μπορούν να καλλιεργήσουν γνήσιες διαπροσωπικές σχέσεις με τα πνευματικά τους αδέρφια.

Αν όμως, η ανάδειξη της τηλεόρασης σε υπέρ - γονέα και υπέρ - δάσκαλο επικυρώνει την παιδαγωγική δύναμη και εξουσία της στη σύγχρονη κοινωνία[66], η Εκκλησία οφείλει, χωρίς να παύσει να προάγει παιδαγωγικά την άμεση διαπροσωπικότητα, να αξιοποιήσει τις τηλεοπτικές συχνότητες, καταθέτοντας μια εναλλακτική πρόταση ποιοτικού τηλεοπτικού περιεχομένου. Αν και το εγχείρημα καθίσταται τολμηρό και δυσχερές, όχι μόνο για προφανείς οικονομικούς λόγους, αλλά και για λόγους ουσίας[67], η Εκκλησία ίσως θα μπορούσε να κάνει την

υπέρβαση και να καταστεί ο φορέας μιας ποιοτικής τηλεόρασης[68].

[Συνεχίζεται]

[66] π. Θερμός Β., *Ποιμαίνοντες μετ' Επιστήμης*, Αθήνα 1996, σσ. 134-135.

[67] Οι λόγοι αυτοί σχετίζονται με το γενικότερο πλαίσιο της τηλεοπτικής διαπαιδαγώγησης: Η διαμόρφωση του τηλεοπτικού αποτελέσματος δεν επιτυγχάνεται μ' αυτό καθαυτό το προβαλλόμενο τηλεοπτικό μήνυμα, αλλά κυρίως με την ταύτισή του με το ίδιο το μέσο, διά του οποίου αυτό μεταβιβάζεται. Τελικά το μήνυμα ταυτίζεται με το ίδιο το μέσο. Το μέσο της τηλεόρασης διαμορφώνει την συμπεριφορά των τηλεθεατών όχι τόσο με τα μηνύματα – πρόφαση που μεταδίδει, όσο μέσω των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών της ατμόσφαιρας, που αποτελεί τη βάση για την εξέλιξη της δράσης. Έτσι, καταλήγουμε στο συμπέρασμα πως η τηλεόραση αντεδείκνυται για τη μετάδοση λογικών και πνευματικών μηνυμάτων. Αντίθετα, η Εκκλησία, τόσο στη μυστηριακή της ζωή, όσο και στη διδασκαλία του Ευαγγελίου, στοχεύει στην ενεργοποίηση της διαδικασίας της σκέψης και των ψυχικών δυνάμεων του ανθρώπου: Βλ. σχ. Vlăescu V. G., *Η Τηλεόραση και η Βίντεο – Τεχνολογία ως Παράγων Διαμορφώσεως του Ήθους του Σύγχρονου Ανθρώπου*, (Διδακτ. Διατρ.), Θεσσαλονίκη 2010, σσ. 89-95.

[68] Την ποιμαντική αναγκαιότητα ενός τέτοιου εγχειρήματος είχε υποστηρίξει ενώπιον της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας ήδη από το 2005, ως μητροπολίτης Θηβών και Λεβαδαίας, ο σημερινός μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. κ. Ιερώνυμος: http://www.ecclesia.gr/greek/holysynod/eisigiseis/ieronimos_exousia.htm.